

U OVOM BROJU:**NJEGOV KRST PRIKRIVA
MOJU KRIVICU***Avram Johan Buš***PRAZAN GROB***Borba za dušu***KAKO PREPOZNATI
ZDRAVU CRKVU (2)***Ričard De Han***SEDAM OSNOVNIH
PITANJA (1)***Paul E. Little***TAJNA
NJIHOVOG USPEHA***Majkl Grin***JA SAM MILANOVA DUŠA***Dee Bowman***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Milenko Isakov**Stančević Sreten*

"Put do dubljeg poznavanja Boga vodi kroz usamljene doline siromaštva duše i odricanja od svih stvari. Blagosloveni koji poseduju carstvo su oni koji su odbacili svaku spoljašnju stvar i koji su iskorenili iz svojih srca svaki osećaj posedovanja. Oni su 'siromašni duhom'. Oni su došli do unutrašnjeg stanja koje je paralelno stanju običnog prosjaka na ulicama Jerusalima. To je ono što Hrist podrazumeva pod rečju *siromašni*. Ti blagosloveni siromasi su oni koji više nisu robovi tiranije stvari. Oni su slomili ugnjetavački jaram, a to nisu učinili borbom nego predajom. Iako su oslobođeni od svakog osećaja posedovanja, oni imaju sve. 'Njihovo je carstvo nebesko'.

Dopustite mi da vas podstaknem na to da ovo shvatite ozbiljno. To ne treba shvatiti kao biblijsko učenje koje treba zapamtiti zajedno sa gomilama drugih doktrina. Ovo je znak na putu koji vodi do zelenih pašnjaka, put urezan na strmim padinama Božije planine. Ne usuđujmo se zaobilaziti ga, ako želimo da sledimo ovaj put svete potrage. Moramo se penjati postepeno, korak po korak. Ako odbacimo i jedan korak, našem napredovanju je kraj..." (A. V. Tozer, POTRAGA ZA BOGOM)

Dragi naši čitaoci,

ove reči u našem današnje materijalističkom i "instant" svetu zvuče potpuno strano. Međutim, ne retko je istina da da bi se došlo do nekih dragocenih blagoslova, mi trebamo proći kroz mnoga odricanja i kušnje. Bog nije stari škrtac koji želi sebe ili svoje blagoslove nekome uskratiti. Ne, On samo želi biti siguran da smo spremni ih tražiti, primiti, ceniti i ispravno koristiti. Tako, istrajmo u našem penjanju strmom planinom Božijeg poznanja. Ne predajmo se, jer baš možda iza te najgore deonice koju trebamo proći, nalazi se zelena dolina sa potocima (Ps. 23:2).

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

NJEGOV KRST PRIKRIVA MOJU KRIVICU

Avram Johan Buš

Na početku pročitajmo tekst koji je napisan u 22. poglavlju 1. knjige Mojsijeve, stihovi od 1 do 13.

"Posle toga htede Bog okušati Avrama, pa mu reče: Avrame! A on odgovori: Evo me. I reče mu Bog: Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati.

I sutradan rano ustavši Avram osamari magarca svog, i uze sa sobom dva momka i Isaka sina svog; i nacepavši drva za žrtvu podiže se i pođe na mesto koje mu kaza Bog. Treći dan podigavši oči svoje Avram ugleda mesto iz daleka.

I reče Avram momcima svojim: Ostanite vi ovde s magarcem, a ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama. I uzevši Avram drva za žrtvu naprti Isaku sinu svom, a sam uze u svoje ruke ognja i nož; pa otidoše obojica zajedno. Tada reče Isak Avramu ocu svom: Oče! A on reče: Šta je, sine! I reče Isak: Eto ognja i drva, a gde je jagnje za žrtvu? A Avram odgovori: Bog će se, sinko, postarati za jagnje sebi na žrtvu. I idahu obojica zajedno.

A kad dođoše na mesto koje mu Bog kaza, Avram načini onde žrtvenik, i metnu drva na nj, i svezavši Isaka sina svog metnu ga na žrtvenik vrh drva; i izmahnu Avram rukom svojom i uze nož da zakolje sina svog. Ali anđeo Gospodnji viknu ga s neba, i reče: Avrame! Avrame! A on reče: Evo me. A anđeo reče: Ne diži ruku svoju na dete, i ne čini mu ništa; jer sada poznah da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svog, jedinca svog, mene radi. I Avram podigavši oči svoje pogleda; i gle, ovan iza njega zapleo se u česti rogovima; i otišavši Avram uze ovna i spali ga na žrtvu mesto sina svog."

Da bi shvatili ovu situaciju moramo ići obrnutim redom. Ovaj specifičan događaj o žrtvovanju Isaka se može ispravno shvatiti samo ako se

krene sa kraja. Posle pročitano komentara, pročitaj celo poglavlje, da bi mogao bolje razumeti Božje ophođenje sa njegovim slugom Avramom.

Prva reakcija prilikom čitanja ovog teksta je najverovatnije veliko uzbuđenje. Zar to nije besmisleno? Čitave decenije je Avram čekao sina. Sve zavisi od njega, sve tajne želje ovog čoveka. Ovaj sin treba da bude put za nastavak loze Božjeg naroda na ovom svetu. A sada odjednom Avram treba da ga žrtvuje. Strašno! Verovatno bi teško izdržali uzbuđenje ove priče kada ne bi znali njen kraj. Tek prilikom konačnog Božjeg poziva čitalac može da odahne. Vatra za žrtvu je već bila upaljena, Avram je već zamahnuo nožem da ubije žrtvu, i odjednom se čuje glas: "Ne diži ruku svoju na dete, i ne čini mu ništa."

Prema našem shvatanju u tom trenutku je bio vrhunac događaja. Avram je bio kušan i izdržao je kušnje. Bio je spreman da žrtvuje i ono najmilije, što je imao. Ličnu i najtežu žrtvu je Bog oprostio i nije zahtevao. Bog je naredio Avramu da stane sa žrtvovanjem. U stvarnosti se događaj ne završava ovde. Bog je svom slugi, potpuno skrhanog događajima, otvorio oči i pokazao ovna zapletenog u grmu, kojeg je Avram trebalo da žrtvuje umesto svog sina. U tome je i suština celog događaja: u svakom slučaju žrtva mora biti prineta. Čovek se zapita: "Zašto je neophodno proliвати krv? Šta to sve treba da znači?"

Voleo bih kada bi svako od nas postavio ovakvo pitanje: "Zašto žrtva? Zašto krv?"

Dokle god govorimo o nedeljnom Bogu ljubavi, žrtva nam nije potrebna. Svojim pristojnim ponašanjem čovek smiruje svoju savest pred takvim Bogom. Ne shvata, međutim, da je ovde reč o stvarnom, svetom i pravednom Bogu, koji je strogo rekao svom narodu: "Budite sveti, jer sam ja svet!"

Da li si ikada razmišljao kako će to biti kada na kraju svog zemaljskog života staneš pred ovakvog Boga potpuno sam? Tamo će ceo tvoj život biti predstavljen i analiziran u svetlu Božje pravednosti. Tamo neće biti ništa skriveno. U Božijem svetlu će biti vidljivo i to što niko drugi ne zna, čak i to što si pokušao da sakriješ od sopstvene savesti. Da li ćeš tamo opstati pred Bogom?

Od onog trenutka kada sam ovu realnost

shvatio, ne plašim se ljudi, ni budućnosti. Imam samo ogroman strah kako ću opstati pred Bogom. To je ustvari i najteže pitanje u ljudskom životu. Nema važnijeg pitanja od toga kako se ophoditi prema Bogu.

Kada se Avram teškog srca spremao da žrtvuje svog sina, stajao je sa svojim dečakom tamo gde svaki čovek stoji: Zatajio sam pred Bogom života. Ko beži od Boga, taj ovo ne razume a takođe i ne shvata, koliko ozbiljno treba da shvati život. Kada se čoveku približava živi i sveti Bog, približava mu se i granica smrti: "Zatajio sam pred Bogom života. Ne mogu opstati pred njime. U paklu bih trebalo da ispraštam za svoja dela i prestupe. Ništa drugo nisam zaslužio."

U celom ovom događaju me zadivljuje sa kakvom čvrstom odlukom Avram korača tim teškim putem smrti. Čovek, koji je tako često govorio sa Bogom, zna da je taj silni Gospod hiljadu puta u pravu, posebno tada, kada traži naš život. Bilo je to umiranje obojice, i Avramovo i Isakovo.

I u tom bolu, koji u tišini podnosi, krije se pokorno poklonjenje onog, koji je poznavao svetog Boga i može da ispoveda: "Da, da Gospode, potpuno si u pravu, kada tražiš našu krv, naš život."

Pa ipak, na ovako bolnom putu Avram je izustio rečenicu, koja odzvanja kao krik iz provalije. Kada ga je Isak upitao za žrtvenu životinju, Avram mu je odgovorio: "Bog će se, sinko, postarati za jagnje sebi na žrtvu." Osećam, kako se u ovoj rečenici spajaju pokorno predanje onog, koji priznaje da je Bog potpuno u pravu, i zove iz ponora: "Gospode, smiluj nam se!"

I predivni Bog se smilovao svom slugi. Bog je sam spremio žrtvu paljenicu. Bog se pobrinuo da drva postavljena na oltar budu pošćropljena krvlju, koja je iz smrti iskupila promašeni život. Sa kakvim je oduševljenjem samo Avram skinuo Isaka sa oltara! Sa oduševljenjem su jedan drugog gledali u oči, i sigurno nisu mogli da objasne jedan drugom šta se dešava. Dvoje ljudi, koji su bili osuđeni na smrt, vraćaju se u život, zato što je sam Bog dao žrtvu za njih.

Samo u potpunoj pokornosti pred Svetim Bogom možemo shvatiti ovo čudo i otkrivati beskonačnu Božju ljubav prema grešniku.

Čovek mora da je slep, ako ne vidi, da iza svake reči sija Golgota. Svidelo se to tebi, ili ne, dragi čitatelju, na Golgoti je bilo istaknuto da smo pred Bogom svi osuđeni na smrt. Ovaj događaj je toliko sablažnjavajući i žalostan zato, što je tamo nad svakim čovekom bila doneta nepromenljiva Božja presuda. Međutim, tamo gde bi oboje morali da iskrvarimo, tamo gde smo propali sve do smrti, tamo se pred nama postavio naš Gospod i spasio nas: "Ne diži ruku svoju na dete..." Avramova reč, puna nade i vere, postala je blagoslov celom svetu: "Bog će se, sinko, postarati za jagnje sebi na žrtvu." Svemogućí Bog je sam stavio žrtvu na oltar.

Tako se događaj sa planine Morija ponovio. Agonija i bol, koju je Avram, zajedno sa Isakom, na dugom putovanju do mesta žrtvovanja preživljavao, kasnije se ponovila između svetog Boga i Njegovog Sina. Ocu se slamalo srce a Sin je spremno išao, sve dok zajedno nisu stajali na mestu gde je trebala da bude prinješena žrtva. Međutim, svetom Bogu niko nije izašao u susret. On je i za mene i za tebe sam prineo žrtvu. Iako mnoge stvari još ne shvatam, sada zajedno sa tobom stojim pored Avrama. Sve do smrti se mogu samo čuditi, što me je Bog oslobodio. Vraćam se u život kao onaj, koji je bio osuđen na smrt. Bog nudi svoju milost uprkos tome, što razum ne shvata. Sada moj život više ne pripada meni, nego onome, ko mi ga je ponovo darovao. Sve dane mog života mogu da ga hvalim što je njegova krv očistila moje srce, i što me je njegov krst oteo iz moći i posledica greha, odnosno večne smrti.

Gospod Isus je umro i za tebe na krstu, želi i tebi da oprosti grehe i želi da ti da večni život. Danas padni ispred njegovih nogu, ispovedi mu svoju grešnu zabludu i zamoli Ga, da se i nad tobom smiluje, kao što je to uradio i sa Avramom i sa Isakom, i sa milionima drugih, koji prizivaju Njegovo ime. ◀

PRAZAN GROB

"Borba za dušu"

Uskrs - Isusovo uskrsnuće i prazan Isusov grob - to je bio najočividniji dokaz Isusovog uskrsnuća. Analizirajmo sada to što advokati nazivaju "indirektan dokaz". Pogledajmo neke indirektne dokaze koji i dan danas govore.

Da li je moguće da nekolicina običnih ljudi u jednoj generaciji izmisli tako jaku i privlačnu ličnost - svetu i moralno čistu - koja podstiče ljubav i mir među ljudima - kao što je bio Isus Hrist? Lažno predstavljanje Isusa Hrista bi bilo mnogo veće čudo od svih čuda koja su zabeležena u sva četiri Evanđelja. Izmisliti Isusa Hrista bi bilo mnogo veće čudo od činjenice da je On stvarno postojao.

Da najpre pojasnimo šta je to direktan dokaz. Direktan dokaz - to su direktne činjenice. Naprimer: Isus je ustao iz mrtvih, grob je bio prazan. Slično kao prilikom krađe: svedočenje prisutnog svedoka, koji je video lopova kako vadi nož i ubada žrtvu pre same krađe, to je direktan dokaz!

A šta je indirektan dokaz? To je dokazivanje onih činjenica koje su navedene kao dokazi, a iz kojih se izvode ostale činjenice. Otisci prstiju lopova, ili njegov nedovoljan alibi su indirektni - posredni dokazi. U sudstvu posredni dokazi imaju istu težinu kao i neposredni. Posredni dokazi mogu da posluže prilikom otkrivanja istine još bolje nego neposredni, zato što ih nije moguće tako jednostavno falsifikovati kao napr. lažno svedočenje. Da li shvatate na šta ciljам? Ovo je odgovor za "neverne Tome" koji tvrde da dokazi Isusovog uskrsnuća nisu dovoljno verodostojni, jer su neposredni svedoci bili izmanipulisani, hipnotisani itd. Počecu sa indirektnim dokazima:

1. Egzistencija crkve

Početni brzi rast crkve je istorijski fenomen, koji je - ako uzmemo u obzir tadašnji religiozni kontekst - neprihvatljiv.

Traganje za počecima crkve odvešće nas pravo u Jerusalim - u Palestinu oko 30. godine. Crkva je imala veliku ekspanziju upravo u Jerusalimu, u gradu gde je Isus raspet. Da li verujete da bi rana crkva, okružena neprijateljima, mogla preživeti, da Isus Hrist stvarno nije uskrsnuo?

Kada bi protivnici crkve mogli da pokažu Isusovo telo, crkva bi bila totalno diskreditovana, zar ne?

Ko bi se eksponovao sa izmišljenom verom u takvim, po život opasnim političko-religioznim okolnostima? Vest o Isusovom uskrsnuću se veoma brzo pronela po celom Jerusalimu, došla je i do fariseja, i do Rimljana! Prvu propoved nakon Isusovog uskrsnuća imao je Petar. A kakav je bio rezultat? Tri hiljade ljudi je uzverovalo! I ubrzo nakon toga sledećih pet hiljada! Da li je to bila masovna psihoza? Ludost? Da li bi bilo moguće da u tako kratkom vremenskom periodu uzveruje osam hiljada ljudi, da Isus nije uskrsnuo? Mnogi dokazi, direktni i indirektni, svedoče o tome da crkva svoj nastanak izvodi iz vaskrsenja svog osnivača. Da li postoje druge teorije o nastanku crkve koje bi bolje objasnile stvarnost? Kada bi hteli da objasnimo nastanak crkve bez osvrta na Isusovo vaskrsenje, bilo bi to isto tako beznadežno kao da objašnjavamo rimsku istoriju bez osvrta na Julija Cezara.

2. Krštenje

Simbolizuje smrt i vaskrsenje verujućeg sa Isusom Hristom. Krštenje je staro koliko i sama crkva. To je javno svedočanstvo, priznavanje novih verujućih da veruju u Isusa Hrista. Simboliše njihovo spasenje! Verujući umire sa Hristom na krstu - to simboliše podronjenje u vodi. Izlazak iz vode simboliše novi život - prvi udah - u Hristu! Da li bi smo izvršavali ovakav obred da Isus stvarno, istorijski, u vremenu i prostoru nije umro i da nije vaskrsao? Sigurno da ne!

3. Večera Gospodnja - euharistija

Učešće u večeri Gospodnjoj, je sledeći indirektan dokaz, gde hleb i čaša sa vinom simbolišu smrt na krstu i prolivanje Isusove krvi za grehe ljudi! Kada verujući učestvuje u ovom obredu, sa zahvalnošću priznaje da je Isus Hrist - Bog lično - svojom smrću na krstu poneo njegovu kaznu.

Kako se verujući može radovati prilikom spomena tako grozne smrti Isusa Hrista?

Hrišćani se raduju zbog oslobađajuće stvarnosti svog vaskrsenja. Isus je svojim vaskrsenjem prikazao prototip naši novih - duhovnih tela! I opet pomoću najlogičnijeg objašnjenja,

posredstvom indirektnog dokaza vidimo da je zbog pričesti prvobitna crkva bila napunjena radošću zato, što je Isus Hrist umro na krstu za njene grehe, bio je sahranjen i ono najbitnije, trećeg dana je vaskrsao i danas sedi sa desne strane Boga Oca.

4. Promena ponašanja

Ovaj indirektni dokaz ima psihološki značaj, zato što su Isusovim vaskrsenjem mnogi životi bili promenjeni - transformisani!

Prvu grupu promenjenih ljudi čine oni ljudi za koje moramo da se zapitamo: Šta ih je motivisalo? Šta ih je teralo na različita mesta i situacije, da bi tamo propovedali vaskrsenje Isusa Hrista? Da li su zbog toga imali neke lične vidljive ili opipljive pogodnosti, ili zadovoljstva? Da li ih je na to terala mogućnost dobitka ili prestiž, možda mogućnost prosperiteta u društvu? Kako da objasnimo ponašanje prvobitne crkve? Za vernost Isusu Hristu su dobijali samo bičevanje, mučenje, kamenovanje, bacanje lavovima, raspeće i razna druga fizička mučenja. Pa ipak su prvi hrišćani bili pokorni, krotki, oni koji su gradili mir, i na nikog nisu vršili nikakav pritisak da primi njihovu veru. Pritisak je nastao tek nekoliko vekova kasnije kad je hrišćanstvo postalo obavezno. Međutim, to više nije bila ona prvobitna crkva! Prvi hrišćani su davali prvenstvo mučeničkoj smrti, koja je sve do danas najuverljiviji indirektni dokaz njihove potpune vere u vaskrsenje osnivača crkve - Isusa Hrista!

Drugu grupu ljudi čini skeptična Isusova porodica. Njegova krvna braća (po majci) su bila u velikoj nedoumici kad je Isus objavljivao:

Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me. (Jovan 14,6).

Smrt raspećem je pre svega nanela ljagu celoj porodici! Gde pronalazimo sve one koji nisu bili potpuno uvereni? U prostoriji gde su očekivali Svetog Duha! Svi su se istrajno molili zajedno sa ženama, a takođe i sa Marijom - Isusovom majkom i Njegovom braćom.

Šta je uverilo Jakova, Isusovog brata, nakon takve porodične sramote, da samo nekoliko dana posle Isusove smrti postane Njegov verni sledbenik i jedan od vodećih ljudi prvobitne crkve? I on je na kraju umro kao mučenik - bio

je kamenovan. Kakva transformacija! Šta ga je uverilo? Svom bratu, Isusu, pre Njegove smrti uopšte nije verovao, a onda ga je jako ozbiljno shvatio i nije ga više smatrao za ludog. Najbolje objašnjenje koje imamo napisao je apostol Pavle u 1. poslanici Korinćanima:

A potom se javi Jakovu, pa onda svima apostolima. (1. Korinćanima 15,7)

Zar postoji bolji indirektni dokaz?

Treću grupu ljudi sa promenjenim ponašanjem čine, u datom trenutku, obeshrabreni apostoli. Svi Isusovi učenici su se razbežali kad Ga je uhapsila hramska straža u Getsemanskom vrtu. Petar Ga se čak tokom suđenja tri puta odrekao. Nakon Isusovog raspeća su se preplašeni učenici sakrili u jednoj kući, u gornjoj prostoriji i zaključali se tamo. Međutim, samo par dana nakon raspeća desilo se nešto što je potpuno istisnulo njihovo obeshrabrenje. Svi apostoli, osim Jude, su postali neposredni i čestiti propovednici, koji su objavljivali raspetog i vaskrslog Isusa! Ova mala grupa obeshrabrenih ljudi odjednom se promenila u grupu oduševljenih i hrabrih mučenika. Svi, osim Jovana, umrli su nasilnom smrću. Jovan je umro "samo" u izgnanstvu. Šta ih je promenilo? Zar su svi odjednom izgubili razum? Kako da logički objasnimo njihovo ponašanje? Jedino razumno objašnjenje je opet samo u činjenici da su sopstvenim očima videli vaskrslog Hrista!

A potom se javi Jakovu, pa onda svima apostolima (1. Korinćanima 15,7)

Sledeći je Pavle. On je najuverljiviji indirektni dokaz! Farisej fanatik Pavle progonio je crkvu sve do smrti. I odjednom se promenio toliko da njegovi raniji saradnici nisu u njemu mogli prepoznati onog starog čoveka! Zašto? Šta ga je na to navelo? I njemu je kasnije odrubljena glava! Zar je "odlepio"? Pavlova metamorfoza od pomoćnika ubica hrišćana do najvatrenijeg apostola je logički neobjašnjiva.

A Savle se većma siljaše i zabunjivaše Jevreje koji žive u Damasku, dokazujući da je ovo Hristos. (Dela 9,22)

Pavle je imao farisejsku pozadinu. Jako dobro je poznao Sveto Pismo. Zašto se obratio? Isus mu se objavio dok je putovao u Damask! Da li ima neko drugačije objašnjenje osim onog da je stvarno izgubio pravac poput apostola i hiljada drugih ljudi? Spomenimo samo to da mi,

verujući, imamo potpunu sigurnost, istu takvu kakvu su imali naši bližnji u Hristu u prvoj jerusalimskoj crkvi. Naša vera nije zasnovana ni na mitologiji, ni na čoveku, već na osnovu istorijske stvarnosti praznog groba i vaskrslog Gospoda Isusa Hrista! ◀

*Izvor: Zapas o dušu, april 1995. Autor: (pseudonim)
Pst. Prevod: Milijašević Branko.*

KAKO PREPOZNATI ZDRAVU CRKVVU

(2. deo)

Ričard De Han

Mnogi ljudi koji traže "svoju" crkvu imaju potpuno pogrešne prioritete. Neke ljude privlači određena crkva zbog lepote zgrade. Druge više interesuje veličina zgrade. Ostale opet privlači istaknut muzički program ili pastor (propovednik) sa impresionirajućom pojavom ili posebnom sposobnošću govora. Neki ljudi traže crkvu gde je uredno raspoređena služba. Zatim, postoje ljudi koje privlači crkva zbog svoje denominacijske privrženosti, lokacije ili zbog ljudi koji je posećuju. Ostali uglavnom dođu na poziv svojih prijatelja.

Koliko god bile značajne nabrojane činjenice, ono što najviše treba da interesuje svakog čoveka koji želi da pripada određenoj crkvi jeste njena DOKTRINA - drugim rečima, šta se uči i veruje u toj crkvi! To je glavna stvar.

Ja bih radije bio sa ljudima koji se sastaju u staroj, polusrušenoj zgradi, bez hora, sa raštimovanim klavirom i zamuckujućim propovednikom koji propoveda Reč Božiju, nego među ljudima koji su ponosni na svoju predivnu zgradu, veličanstveni hor i rečitog propovednika koji se odriče ili ignoriše čisto učenje Svetog pisma i time sprečava prisustvo i silu Duha Božijeg.

Znači, ono što se veruje i uči u određenoj crkvi je **najvažnije!**

Dakle, u ovom poglavlju želim da zajedno razmatramo još nekoliko vrlo značajnih učenja s kojima ne sme da bude kompromisa. U prethodnim poglavljima videli smo kako da

prepoznamo zdravu crkvu po njenom verovanju o Bibliji, Bogu i Isusu Hristu. Hajde da sada razmotrimo sledeća verovanja koja su neophodna da bi crkvu nazvali zdravom:

1. **Soteriologija** - Verovanja o spasenju.
2. **Pneumatologija** - Verovanja o Svetom Duhu.
3. **Eklesiologija** - Verovanja o crkvi.
4. **Eshatologija** - Verovanja o poslednjim događajima.

1. Soteriologija - Verovanja o spasenju.

Zdrava crkva je ispravna u soteriologiji, tj. u svojem verovanju o načinu spasenja. Ona objavljuje poruku spasenja po blagodati, samo verom u Isusa Hrista (Ef. 2,8.9).

U pogledu učenja da je spasenje po blagodati i da je potpuno nezavisno od ljudskog truda, mi se naravno ne odričemo važnosti krštenja, odlazaka u crkvu i življenja u poslušnosti zapovestima Božije reči. Sve ove stvari su od suštinske važnosti, ali one se ne čine da bi čovek dobio spasenje, nego slede kao plod, rezultat, odnosno dokaz istinskog iskustva obraćenja. Apostol Pavle je napisao u 2. poglavlju Poslanice Efescima:

"Jer smo njegov posao, sazdani u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog napred pripravi da u njima hodimo" (10.stih).

Druga osoba večnog Trojstva, Isus Hristos, Sin Božiji je postao deo ljudske porodice kroz rođenje od device. Živeo je savršenim životom, umro je na krstu da bi platio cenu naših greha, i ustao iz mrtvih da bismo mi dobili spasenje. I sada, pošto je On umro umesto nas, spasenje nam se nudi kao dar, a prima se verom. Članstvo u crkvi, krštenje, moralan život i dela milosti - ma koliko da su dobre stvari - ne mogu da učine ništa da bi nas spasile od greha. Spasenje se može iskusiti samo na temelju onoga što je Gospod Isus već učinio za nas, kao naša zamena i u životu i smrti, a vera je samo spona pomoću koje se primaju već pripremljeni blagoslovi.

Jedan pesnik je napisao:

U životu nisam živeo,
na smrti nisam umro.
Životom Drugoga i smrću Drugoga
stekao sam blaženu večnost.

2. Pneumatologija - Verovanja o Svetom Duhu.

Da bi odgovorili na pitanje "Kako mogu da prepoznam zdravu crkvu?", naglasio bih da ona mora da bude ispravna i u pneumatologiji, tj. u svom verovanju i učenju o Svetom Duhu.

Sveti Duh se ponekad nazivao "zanemarena osoba božanstva", a nažalost tako je često i danas. On je zapravo osoba Trojstva koja se najmanje razume.

Međutim, zdrava crkva prepoznaje i ko je Duh Sveti, i šta On radi!

Neki ljudi misle o Duhu kao o nekom bezličnom biću. Oni objavljuju da je On samo uticaj koji vodi čovečiju savest. Drugi Ga smatraju za neku vrstu sile koja je programirana u čoveku da bi mu davala signale od Boga. Ali, Sveti Duh je osoba! On je BOG, a kada je Bog, onda je takođe večan i jednak Ocu i Sinu.

Dakle, čuvaj se onih koji se odriču ličnosti i božanstva Svetog Duha!

Kao Bog, treća osoba Trojstva, Sveti Duh je uključen u niz važnih aktivnosti. U suštini, Sveti Duh je odigrao tako vitalnu ulogu u ranoj Hristovoj crkvi da se knjiga Dela Apostolskih može nazvati "*Dela Svetog Duha kroz apostole*". Sveti Duh presvedočava za greh (Jn. 16,8), daje novo rođenje (Jn. 3,5), krštava vernike u Hristovo telo (1. Kor. 12,13), pojedinačno prebiva u hrišćanima (1. Kor. 6,19), obuzdava i sprečava greh (2. Sol. 2,7), sprema vernike za plodonosnu službu (Ef. 5,18)...

Da, Sveti Duh pravi svoj dom u svakom hrišćaninu. On boravi u nama da bi nas tešio, vodio, čuvao, davao snagu, i nosio svedočanstvo istine. Zbog Njegovog prisustva, mi možemo imati pobedu nad grehom i uspešnu službu za Gospoda.

3. Eklesiologija - Verovanja o crkvi.

Zdrava crkva je ispravna i u eklesiologiji, tj. u svom verovanju i učenju o samoj crkvi. Reč crkva ima dvojako značenje:

- nevidljiva crkva
- crkva kao lokalna zajednica vernika

Kada govorim o **nevidljivoj crkvi**, onda mislim na Hristovo telo koje čine svi ljudi koji su Ga prihvatili za Spasitelja, ne uzimajući u obzir boju kože, rasu, položaj ili denominaciju. To je jedina istinita crkva!

Apostol Pavle je imao to na umu kada je pisao o tome kako je Bog uzvisio Hrista:

"Nad svim poglavarstvima, i vlastima, i silama, i gospodstvima, i nad svakim imenom što se može nazvati, ne samo na ovome svetu, nego i na onome koji ide, i sve pokori pod noge njegove, i njega dade za glavu crkvi, nad svima, koja je telo njegovo, punina onoga koji ispunjava sve u svemu".
(Ef. 1,21-23)

Kada govorim o **vidljivoj crkvi**, smatram je za lokalnu zajednicu vernika, odnosno grupu hrišćana koja se redovno sastaje zbog poučavanja, zajedništva, verskih obreda, evangelizacije, slavljenja...

Zdrava crkva prepoznaje razliku između lokalne i nevidljive crkve. Njeni članovi potvrđuju da njihova zajednica ili denominacija nije jedina prava crkva. Oni "ne isključuju" iz Hristovog tela vernike (koji pripadaju Gospodu) iz razloga što nemaju njihovu "partijsku etiketu", nego sve one koji su stavili svoje pouzdanje na Hrista smatraju za bratske članove Njegovog tela - jedinu istinitu crkvu. Oni ih prihvataju kao braću i sestre u Hristu.

Pre nego što nastavimo, želeo bih da naglasim važnost odlaska i podrške lokalnoj crkvi koja je utemeljena na Svetom pismu. Nije dovoljno biti član samo nevidljive crkve, već moramo da budemo identifikovani i u lokalnoj crkvi. Imamo odgovornost da se redovno okupljamo sa ostalim hrišćanima radi bogoslužjenja, klanjanja, ohrabriranja i poučavanja (Jev. 10,24.25). Zdravo propovedanje Hristove nauke u zajedništvu sa ostalim vernicima može da učiniti čuda u našim duhovnim životima.

Međutim, svestan sam, kao i vi, da lokalne crkve nisu savršene. Znam da je za vas kao vernike moguć duhovan napredak i bez odlaska u crkvu. Možete proučavati Bibliju za sebe, možete da se molite sami, možete da duhovno rastete čitanjem dobre hrišćanske literature... Ali, sve to nije dovoljno, niti je izgovor ako zanemarite odlazak u lokalnu crkvu.

Ako ste nanovorođeni, a nemate identitet u

lokalnoj crkvi, molim vas (ako je to uopšte moguće) da nađete svoj molitveni (crkveni) dom. Ako odlučite da to uradite, izaberite crkvu gde se Biblija prihvata kao nepogrešiva Božija reč, gde se propoveda spasenje blagodaću verom u Isusa Hrista, Božijeg Sina. Zatim (sve dok ne budete sprečeni zbog lošeg zdravlja ili drugih razloga) odlazite u tu crkvu, služite u njoj, podržavajte je i moli se za nju.

4. Eshatologija - Verovanja o poslednjim događajima.

Poslednja tačka koju želim da razmotrimo jeste eshatologija, odnosno verovanje o poslednjim događajima i Drugom Hristovom dolasku. Zdrava crkva ima ispravan odnos i prema ovim pitanjima.

Najvažniji događaj u ljudskoj istoriji je bilo rođenje Gospoda Isusa Hrista, koje se desilo pre nešto više od 2000 godina. Međutim, osim Njegovog Prvog dolaska (rođenja) postoji još mnogo više. Njegov bezgrešan život, vaskrsenje i vaznesenje su istorijske činjenice - ali one ne predstavljaju kraj. Priča se nastavlja...

Biblija nam kaže da će Isus Hristos ponovo doći. Kada se to bude desilo, otvoreno ćemo videti celovit i veličanstven Božiji plan svih vekova. Tada će se svako koleno pokloniti pred imenom Isus i svaki jezik će priznati da je Gospod Isus na slavu Boga Oca (Fil. 2,11). To je trenutak, kao što je video prorok Avakum, kada će se zemlja napuniti slave Gospodnje, kao što je more puno vode (Avak. 2,14). To je trenutak, kao što nam je i apostol Pavle rekao, kada će mrtvi u Hristu vaskrsnuti prvi, a oni koji su živi će se preobraziti i krenuti u susret Gospodu (1. Sol. 4,16.17).

- Kada Isus ponovo dođe, videćemo Ga - Onog koji nas je voleo i dao sebe za nas.

- Videćemo Njega, moćnog Stvoritelja.

- Videćemo Ga kao Onog koji je pre više od 2000 godina došao na ovaj svet kao beba, rođen u siromaštvu, u vitlejemskoj štalici.

- Videćemo Ga kao Onog koji je imao anđele, ljude, demone i celu prirodu pod svojom kontrolom.

- Videćemo Ga kao Onog koji je prekinuo

sahranu podarivši život mrtvom mladiću (Lk. 7,12-15).

- Videćemo Ga kao Onog koji je stavio svoju ruku na oči slepcu, i na taj način izbrisao njegovu neprekidnu noć i pretvorio je u svetlost dana (Mt. 12,22).

- Videćemo Ga kao Onog koji je bio raspet na krstu i kada je sve bilo ispunjeno, trijumfovalno povikao "Svrši se!" (Jn. 19,30).

- Pri Njegovom ponovnom dolasku mi ćemo Ga ugledati i zauvek uživati u prisustvu našeg Spasitelja, Iskupitelja i Cara, Gospoda Isusa Hrista.

Slažem se da se čak i u evanđeoskim krugovima ljudi ne slažu u vezi sa poslednjim događajima, ali te razlike u verovanjima ne smeju da postanu razlog ili prilika za podele i odvajanja. Dakle, hajde da se setimo da bez obzira na različita ubeđenja, možemo da se podjednako volimo, kao braća i sestre u Hristu.

Međutim, jako je važna stvar da se svi složimo da će Isus ponovo doći. Svaka crkva koja negira Njegov ponovni lični dolazak kao budući događaj koji će se stvarno desiti, ne ispunjava sve uslove standarda, koji određuje zdravu crkvu.

Uz verovanje u Drugi Hristov dolazak, zdrava crkva, takođe, shvata realnost postojanja i **neba i pakla**. Hrišćane koji veruju Bibliji očekuje predivno mesto koje se zove nebo. Bazirajući svoju veru na Božiju Reč, oni sa zadovoljstvom i radošću iščekuju ulazak u svoj večni dom. Ta nada suzbija njihov bol i daje izlečenje svim ranama koje donosi zemaljski život.

Zdrava crkva ne veruje samo u mesto koje se zove nebo, nego upozorava nevernike da postoji mesto koje se naziva pakao! Ljubazni, sam Gospod Isus Hristos govori o tom mestu **"gde crv njihov ne umire i oganj se ne gasi"** (Mk. 9,48), a On je i dao reči upozorenja: **"Ne bojte se od onih koji ubijaju telo i potom ne mogu ništa više učiniti. Nego ću vam kazati koga da se bojite: bojte se onoga koji ima vlast pošto ubije baciti u pakao; da, kažem vam, onoga se bojte"** (Lk. 12,4.5).

Ako verujete Svetom pismu, jednostavno ne možete da poništite činjenicu da postoji nebo za nagradu, ali i pakao za mučenje. Jedno od obeležja zdrave crkve je upravo njeno

verovanje i u nebo i u pakao, i u biblijsko učenje o tim mestima.

Da li ste član zdrave crkve? Da li ste revnostni u posećivanju svoje crkve? Da li je podržavate?

Ako ste pravi hrišćani, odgovor je: DA! ◀

*Nastavak u sledećem broju.
Prevod sa engleskog: Milenko Isakov.*

SEDAAM OSNOVNIH PITANJA

(1. deo)

Paul E. Little

Na sekularnim univerzitetima uvek su me pitali sedam osnovnih pitanja - ponekad sa neznatnim varijacijama. Hteo bih zato ukratko ovde da predstavim neke svoje odgovore. Bez sumnje, oni se mogu usavršiti...

1. Šta je sa neznabošcima?

Nehrišćani a i mnogi hrišćani, najčešće pitaju o sudbini neznabošaca. Šta je sa osobom koja nikad nije čula o Isusu Hristu? Hoće li ona biti osuđena na pakao?

Mislim da pre svega moramo da priznamo, kako nemamo celu objavu o tome kako će Bog postupati sa takvim ljudima. Bog nam nigde o tome ne govori. Stoga, izvesne stvari su samo Bogu poznate. U 5. Mojsijevoj 29,29 čitamo: "Šta je tajno ono je Gospoda Boga našeg, a javno je naše i sinova naših doveka, da bismo izvršavali sve reči ovog zakona." O nekim stvarima Bog nije u potpunosti otkrio svoj plan; ovo je jedan od tih slučajeva. Ipak, dok mislimo o ovom pitanju, Pismo nam daje neke veoma jasne tačke koje valja imati na umu.

Prvo: Bog je pravedan. Svi dokazi koje imamo ukazuju da možemo imati pouzdanje u Njegovu pravednost. Možemo se uzdati da će, ma što uradio sa onima koji nikad nisu čuli o Isusu Hristu, On biti apsolutno pravedan, jer sve činjenice ukazuju na to da je On upravo takav.

Drugo: Ni jedna osoba neće biti osuđena za odbijanje Isusa Hrista o kome nikad nije čula;

umesto toga ona će biti osuđena za gaženje svog moralnog standarda, ma kako nizak ili visok on bio. U svakom delu sveta ljudi imaju određenu vrstu moralnog zakona, kojeg se pridržavaju ili ga pak svesno krše. Znanje iz antropologije to potvrđuje. Pavle tako piše: "Jer koji bez zakona sagraše, bez zakona će i izginuti; i koji u zakonu sagraše, po zakonu će se osuditi..." (Rim. 2,12-16).

Treće: Pismo ukazuje da svaki čovek ima dovoljno informacija o tome da Bog postoji. To je jasno rečeno u Rimljanima 1,19-20: "Jer šta se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio; Jer šta se na Njemu ne može videti, od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima, i Njegova večna sila i božanstvo, da nemaju izgovora." Psalam 19, takođe potvrđuje ovu činjenicu. Iz Mateja 7,7-11 i Jeremije 29,13 možemo zaključiti da će čoveku koji odgovori na svetlo koje ima i traži Boga, Bog dati šansu da čuje istinu o Hristu Isusu.

Četvrto: Nema ni reči u Bibliji da čovek može biti spasen na neki drugi način, jedino i samo po Isusu Hristu. To je kristalno jasno. Gospod je sam izjavio u Jovanu 14,6: "Ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me". Isus je to govorio sa autoritetom Božjim. Zbog toga ko je On i onoga šta je učinio na krstu, očigledno je da nema drugog puta ka Bogu. Samo je On okajavao naše grehe. On je jedini most preko provalije koji odvaja najviše moguće ljudsko dostignuće od beskonačno svetog bića Božjeg. Petar nije ostavio mesta sumnji svojom kratkom izjavom u Delima 4,12: "Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti." Ovo stavlja ogromnu odgovornost na nas koji se nazivamo hrišćanima; prema tome, moramo nastojati da i oni koji nisu čuli, čuju evanđelje.

Poslednja stvar da se istakne osobi koja je postavila to pitanje je apsolutna jasnoća Biblije koja se odnosi na sud koji čeka svakog pojedinca koji je čuo evanđelje, kao što je i on čuo. Kada se on suoči s Bogom, pitanje neće biti o neznabošcima. Moraće položiti račun šta je lično uradio sa Isusom Hristom. Obično će neko postaviti pitanje o neznabošcima kao dimnu zavesu, tako da može izbeći svoju ličnu odgovornost. Treba mu odgovoriti na to pitanje. Treba takođe, o njima razmisliti i zbog našeg uverenja i pouzdanja. Ali onda na kraju diskusije, treba se usredotočiti na samu osobu i na njenu ličnu odgovornost. Što će ON učiniti

sa Isusom Hristom?

2. Da li je Hrist jedini put do Boga?

Drugo pitanje koje proizilazi iz prvog, jeste ovo: Zar ne obožava i iskreni musliman ili budista i hinduista istog Boga kao i hrišćanin, samo pod drugim imenom? Drugim rečima: Da li je Isus Hrist jedini put do Boga?

Ni iskrenost, niti intenzitet verovanja ne stvaraju istinu. Vera ne može biti pravovaljana negoli objekat na koji je usmerena. Verovanje ne čini nešto istinitim, isto kao što odbijanje da se veruje ne može učiniti istinu pogrešnom.

Stvarno pitanje, je pitanje o istinitosti.

Uporedimo islam i hrišćanstvo kao primer. U moralnom i etičkim oblastima među njima možemo naći mnogo sličnosti, ali ove dve vere su 100% suprotne u najvažnijem pitanju: Ko je Isus Hrist? Islam poriče da je Isus Hrist Bog - Sin Božji. Poriče da je On umro na krstu i vaskrsao od mrtvih. Hrišćanstvo pak tvrdi činjenicu da je Isus Hrist Sin Božji, umro na krstu za naše grehe i onda ustao od mrtvih. Obe vere istovremeno ne mogu biti istinite u toj činjenici. Jedna je tačna; druga je netačna. Ako je ono glavno u hrišćanstvu lažno, onda je naša vera bezvredna.

Ovo pitanje o drugim religijama ima neke jake emocionalne i nacionalne aspekte koje treba pokušati pobediti kada želimo da diskutujemo o njemu. Treba dokazati, da hrišćani nisu puni predrasuda kada kažu da je Hrist jedini put do Boga. Mi kao hrišćani nemamo drugog izbora, jer je sam Isus Hrist tako rekao.

Iako neko može da veruje u šta god želi, nema pravo na definiciju Hrišćanstvo u nekim svojim vlastitim terminima. Ako želimo biti verni Isusu Hristu, moramo ostati samo na onome što je On rekao. Prilično očigledno, ako verujemo da je On Bog, onda to što je On rekao smatramo i jednim mogućim odgovorom - Istinom.

3. Zašto nevini trpe?

Treće, često pitanje je o problemu zla. Ako je Bog dobar i svemoćan, zašto onda nevini trpe? Zašto su neke bebe rođene slepe ili mentalno defektne ili deformisane? Zašto Bog dozvoljava ratove? Zašto...?

Ili je Bog dobar a nije dovoljno moćan da

eliminiše bolesti i katastrofe ili je svemoćan, ali nije dobar i zbog toga ne okončava sa ovim zlom. Opet mislim, da moramo priznati svoje delomično znanje o mnogim individualnim ili nacionalnim patnjama. Ipak, u mnogim situacijama možemo dobro videti ko je glavni "generator zla" u ovome svetu. Biblija jasno govori, da je Bog stvorio svemir (svet) savršenim. Čoveku je bila dana sloboda da posluša ili ne posluša Boga. Zlo je došlo na svet kroz čovečju neposlušnost - pobunu. Zbog modela (mehanizma) svemira, čovečija dela nisu ograničena na njega samog nego uvek uključuju (utiču) i na druge ljude (i prirodu). Zbog čovečje neposlušnosti i kršenja Božjeg zakona, zlo prožima celi svemir.

Dok razgovaramo o tom pitanju, ne smemo zanemariti prisustvo zla u svakome od nas. Mnogi ljudi pitaju: Zašto nas Bog ne oslobodi od zla? Zašto ne prekine ratove? Ne shvataju da ako bi Bog izvršio sud dosledno, niko od nas ne bi preživeo. Pretpostavi da Bog odluči: "U ponoć, ove noći, sve zlo biće izbrisano iz svemira;" Ko bi od nas bio tu u jedan sat posle ponoći?

Kada naglašavamo čovekov lični problem sa zlom, primetimo da je Bog učinio sve potrebno da se lično susretne sa problemom zla. On, ne samo da je došao u ljudsku istoriju u liku Isusa Hrista, nego je umro da reši problem - činjenicu zla. Tako, svaki pojedinac koji se voljno odazove prima Njegov dar ljubavi, milosti i oproštenje u Isusu Hristu. Kao što je C. S. Lewis primetio, beskorisno nam je umovati o poreklu zla. Problem sa kojim se svi suočavamo je činjenica zla. Jedino rešenje za tu činjenicu zla, jeste Božje rešenje, Isus Hrist. ◀

Iz knjige: KAKO SVEDOČITI, Little E. Paul.

TAJNA NJIHOVOG USPEHA

Majkl Grin

Evangelizacija je na svetu počelo 11 muškaraca. Pitate li se, kako im je to uopšte uspelo?! Deset godina od Isusove smrti Evanđelje o Njemu je stiglo u Aleksandriju i Antiohiju - najveći grad Afrike, odnosno Azije.

Gotovo je sigurno da je do tog vremena doprlo i do samog Rima; u glavnom gradu sveta bio je to toliko poznat pokret, te je Neron mogao da hrišćane koristi kao žrtvene jarce zbog velikog požara 64. godine po Hristu.

Poruka Evanđelja se poput požara proširila carstvom, i da nije bilo Domicijanove sklonosti prema progonu, verovatno bi do kraja prvog veka na carsko prestolje seo hrišćanin. Međutim, kako se stvar razvijala, hrišćanstvo je na to sačekalo još 230 godina, ali je u međuvremenu osvojilo mnoge rase i kulture unutar carstva, ostvarilo jake prodore među plemstvom i intelektualcima, promenilo živote bezbrojnih običnih muškaraca i žena. Evangeliziranje je očigledno bilo u prvom planu tadašnjih Isusovih sledbenika.

Ali, šta je evangeliziranje?

Jedna od najboljih definicija potiče od arhibiskupa Williama Templea.

"Evangelizirati znači tako predočavati Isusa Hrista u sili Svetog Duha, da ljudi kroz Njega dolaze do vere u Boga, te da prihvate Hrista kao svog ličnog Spasitelja i služe mu kao svom Caru u zajedništvu Njegove crkve."

To, i ništa manje, jeste evangeliziranje. Reč je o tome da hrišćanska zajednica prenosi Radosnu vest o Spasitelju onima koji Ga ne poznaju. Uostalom, šta su imali prvi hrišćani? Ne mnogo. Nisu imali Odbor za misiju i evangelizaciju. Nisu držali konferencije ili kurseve na tu temu. Nisu imali određenog verovanja. Nisu imali pravilnik ponašanja, koji bi se mnogo razlikovao od pravilnika ponašanja iz jevrejstva, odakle su proizašli.

Nisu imali ceremonije. Nisu imali crkvene zgrade, ni sveštenike. Imali su jedino sigurnost da je Isus dugo očekivani Osloboditelj - Mesija, da je umro, ustao i da sada vlada celim svemirom. Onda su ljudima govorili o Njemu. Upustili su se u evangeliziranje. No, pogledajmo to malo detaljnije, jer se evangeliziranje lako može pobrkati sa nekim drugim stvarima.

U prvom redu, evangeliziranje nije isto što i misija. Izraz misija mnogo je širi od izraza evangeliziranje. Tiče se sveukupnog uticaja Crkve na društvo, dok je evangeliziranje ograničenog opsega i tiče se prenošenja Radosne vesti - Evanđelja Hristovog.

Evangeliziranje nije usamljeničko. ono dovodi u zajedništvo. Iako se može odvijati između dvoje ljudi, kao što jedan prosjak može da obavesti drugog prosjaka gde može naći hleb, evangeliziranje uvek dovodi ljude u zajedništvo onih koji su, takođe pronašli živog Boga kroz Isusa Hrista.

Evangeliziranje nije sistem. Danas hrišćanskim krugovima ima mnogo kratkih sažetih poruka (traktata), zbijenih propovedi sa tri glavne tačke, kao: "četiri duhovna zakona", "dijagrama most" i sličnog. Mada i oni mogu ponekad poslužiti kao korisno oruđe pri evangeliziranju, predstavljaju opasnost ako očvrsnu u krute sisteme. Jer, naš Gospod nije sistem; On je stvarna osoba. A evangeliziranje je dovođenje ljudi licem u lice sa tom Osobom. To se ne može učiniti sa sistemom.

Evangeliziranje nije dopunska delatnost za one koji vole javne nastupe. To nije razonoda koju će prihvatiti osoba koja voli da pravi budalu od sebe stojeći na nekakvoj kutiji pod vedrim nebom ili da povlađuje svom egu obraćajući se skupu u javnoj dvorani. Evangeliziranje je iznošenje Radosne vesti o onome što je Bog učinio za sve nas. To je sveta dužnost svakog hrišćanina.

Evangeliziranje nije plitko. Plitkim ga, naravno, često smatraju oni koji se njime ne bave, a i neki koji se bave. Zaista, mnogo toga što se prodaje kao evangeliziranje jeste veoma plitko. No, ono nije zamišljeno da bude takvo. Zamišljeno je da to bude Radosna vest o tome kako Bog uzima grešnike i ugrađuje ih u svoje novo društvo, koje predstavlja prvo uporište Božje carske vladavine u odmetničkom svetu. Nema ništa plitko u toj poruci i njenim posledicama. Ona utiče na razum, na način gledanja, na odnose - na sve.

Evangeliziranje nije zadatak samo raspoloženog sveštenstva - ljudi sa teološkim obrazovanjem. To uopšte nije njihov prvi zadatak. Njihova je uloga propovedanje i naučavanje vere, ali po samoj prirodi stvari oni nisu u tako bliskom dodiru sa agnosticima ili ateistima kao što je to većina članova njihovih crkava od ponedeljka do subote. Među starim zapisima nema ničeg što bi nagoveštavalo, da je prva crkva shvatala evangeliziranje isključivim zadatkom svojih vođa. Svi su bili pozvani da prenose Radosnu vest. Bila je ona isuviše radosna a da bi je prepustili "teološkim profesionalcima".

Evangeliziranje nije pronalaženje "mesa" za popunjavanje praznih crkvenih klupa.

Ponekad, nakon što je uzaludno pokušavala sve drugo, crkva ponovno dođe na pomisao da bi joj, želi li i dalje poslovati, bilo najbolje da se upusti u evangelizacijsku kampanju. Ako je evangeliziranje išta drugo a ne spontano delovanje vatre koju je Hrist zapalio unutra - biće krivotvoreno i neće ostvariti ništa. Više će ličiti na vrbovanje ljudi u članstvo lokalne crkve.

Evangeliziranje nije ljudska propaganda. U

njega je upleten Bog. Bog Otac se upleo kad je poslao svoga jedinog Sina. Isus Hrist ga je smatrao tako prioritetnim zadatkom da ga je učinio predmetom svoje poslednje zapovesti. Sveti Duh je dan sa određenim ciljem opremanja Crkve za svedočenje. Evangeliziranje je delotvoran iskaz Božje ljubavi u palom svetlu. Ono nije opijum načinjen ljudskom rukom.

Evangeliziranje nije ni isključivo hrišćansko navešćivanje, ni isključivo hrišćanska prisutnost.

Ono je oboje. Neki hrišćani pokazuju potpunu sklonost tome da se usredsrede na navešćanje Evanđelja bez njegovog praktičnog pokazivanja; tako naglašavaju samo propovedanje, dok hranjenje, isceljivanje, obrazovanje i oslobađanje od zlih duhova padaju u zasenak.

Kao odgovor na to, oni koji se usredsređuju na "socijalno Evanđelje" zadovoljavaju se dolaskom među ljude, te ih stišću u naručje rukama Hristove ljubavi, ne svedočeci o Onome u čije to ime i čine. Sama ideja izdvajanja duhovnog od socijalnog Evanđelja protivi se Novom zavetu. Isus je hodao čineći dobro i propovedajući Radosnu vest carstva. Njegovi sledbenici moraju težiti za istom ravnotežom. Samo je jedno Evanđelje - onoga Boga koji pomaže ljudima, kojima je pomoć potrebna. On ih sam izbavlja, ugrađuje ih u novo društvo i stalo mu je do svakog oblika njihovog života na ovom i drugom svetlu. Tu poruku treba i naveštati, i živeti. Samo socijalna briga ili samo navešćanje jednako su beskorisni. Prvi su hrišćani praktikovali oboje. Isto moramo i mi danas. ◀

Iz knjige: EVANGELISM - NOW AND THEN, Michael Green.

JA SAM MILANOVA DUŠA

Dee Bowman

Visoko tiražni američki magazin "Reader's Digest" je često u svojim izdanjima na zahtev čitalaca ponavljao serijal članaka "Ja sam Džooova ____". Ovi edukativni tekstovi su pisani u prvom licu i govore o raznim organima ljudskog tela, napr. "Ja sam Džooovo srce", "Ja sam Džooovo oko" i sl. Naravno, RD nikada nije pisao o duhovnim aspektima čoveka, ali hrišćanin Dee Bowman je napisao seriju članaka upravo o tome. Dee koristi biblijsku perspektivu da piše o Fredovoj, savesti, rukama, jeziku i sl. Ovde vam prenosimo njegov članak o Milanovoj (kako ga mi nazvasmo) duši...

Ja sam Milanova duša. Ono što drugi vide i opisuju kao Milana, za mene nije ništa više sem prebivališta. Živim u Milanovom fizičkom telu, ali to telo nije pravi Milan. Ono je za mene kao kuća, koja ima mnoge sobe. Ja sam prava suština Milana. Ja sam njegoova duša.

Kada govori o meni, Biblija koristi različite termine, poput "duh" ili "duša". Neki religiozni ljudi igraju se oko značenja ovih termina, i samo zbunjuju druge ili ih uveravaju da ja ne postojim, ali greše. Sve to me vređa, jer Biblija jasno govori: "I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a duše ne mogu ubiti. Nego se više bojte onoga koji može i dušu i telo da upropasti u paklu" (Mat. 10:28 EČ). Milan je mnogo više nego li samo njegovo telo. Unutar njega sam ja, njegoova duša - i Biblija ima mnogo toga da kaže o meni.

Stvorio me je Bog - On jedini može da me stvori. "I vrati se prah u zemlju, kako je bio, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao" (Prop. 12:7 RDK). Moderna nauka pokušava na svakojake načine da napravi dušu, jer kada se duša stavi u telo, to telo onda oživi, neživo postane živo. "Kao što je, naime, telo bez duha mrtvo, tako je mrtva i vera bez dela" (Jak. 2:26 EČ). Ako je Milanovo telo bez mene, onda je ono mrtvo a sa mnom je živo, zar ne? Nauka tako žarko želi da stvori neko živo biće od mrtve materije, ali Frankenštajn može da postoji samo na filmovima i u knjigama. Samo Bog može oživeti - dati život, a to znači da me samo Bog može napraviti, mene Milanovu dušu.

Ja sam svesna i imam ličnost. Nisam nekakva

bezlična "sila", energija, ili duh. Otkrivenje 6:9-11 opisuje duše mučenika koje viču ka nebu. One su svesne gde se nalaze, i šta se dešava oko njih, one mogu da govore i da prime utehu. Duša može imati nadanje tj. očekivanje (Jev. 6:19). Prva Petrova poslanica, u 3:18-20 i Matej 25:41, 46, pokazuju da duša može biti kažnjena i da iskusi bol. Stvarno ne volim o tome da razmišljam, ali to je istina. Ja mogu patiti i biti povređena, kao što mogu iskusiti i radost ili sreću.

Ovo je veoma važno: Jer ću živeti večno. Vremenom će Milanovo telo ostariti, umreti i istruliti, ali ja neću nikad umreti. Isusova priča o Lazaru i bogatašu (Lk. 16:22-23) ili Njegove reči upućene razbojniku na krstu (Lk. 23:42-43), pokazuju da duša prevazilazi fizičku smrt. Apostol Pavle je bio istrnut iz tela i bio je u Gospodnjoj prisutnosti (Fil. 1:23), što je još jedan dokaz kako ne umirem. Neki za to koriste termin "besmrtna", i to opet mene može lepo opisati, jer taj termin opisuje nešto što nikada ne umire. Ipak, ja nisam kao Bog, nikako! Imam svoj početak (a Bog ga nema), ali nemam svoj kraj. Kada ovako govorim neki ljudski umovi počinju da se ljute, ali to je tako sa mnom...

Želim da živim večno na nebu. Najstrašnije od svega, kada si nečija duša jeste kada znaš sve ove istine. Živeću večno, ali gde? Gde ću provesti tu večnost? Ja bi tako žarko želela da budem sa "crkvom prvenaca koji su popisani na nebesima, i Bogom - sudijom svih, i sa duhovima savršenih pravednika..." (Jev. 12:23 EČ) Jer sam za to stvorena: da živim sa Bogom kroz celu večnost i da slavim i obožavam Njega (Jev. 2:10) To je ono za šta ja bivam i iskupljena (1. Pet. 2:9). Ali ponekad Milanovo telo zaboravlja na svoj privremeni status (ili pokušava da to ignoriše) i želi da čini greh, da iskusi par trenutaka telesnog zadovoljstva. Savest, um i srce opominju Milana, da se ne upušta u zlo, jer to može mene, njegovu dušu, odvesti u onu večnost bez Boga - pakao.

Sva blaga sveta nisu vrednija od mene, jer ja ne mogu umreti (Lk. 9:25). Onima koji u to neveruju, obično citiraju biblijske odeljke koji govore o umiranju duša. No, to je veliko neznanje, jer koriste stihove gde reč "duša" znači fizičku osobu, a ne mene, besmrtnan deo Milana koji nikako ne može fizički umreti. To mora biti jasno, ja ne mogu umreti. "Smrt" znači "odvojenje" a ja mogu biti odvojena jedino od svoga Stvoritelja, kome i jedinom pripadam: "Gle, sve su duše moje, kako duša očeva tako i

duša sinovljeva moja je, koja duša zgreši ona će poginuti" (Ezek. 18:4 RDK). Ovaj stih ne znači da će osoba koja nešto zgreši, odmah da se sruši mrtva. Svakodnevno možeš da vidiš ljude oko sebe kako čine greh, kako krše Božji zakon. Ovaj stih govori o *duhovnoj smrti*, koja znači *odvajanje* od Boga (Isa. 59:1-2). Iz tog razloga što je moj Stvoritelj savršen i Svet, On ne može tolerisati ili imati zajedništvo sa tamom (1. Jn. 1:5). Ako Milan izabere da živi u tami (grehu), i ako se nikada zbog toga ne pokaje, onda ja, Milanova duša, ne mogu živeti sa Bogom u nebu. Biću izgubljena i provešću svu večnost u paklu (2. Sol. 1:7-9). Jeza me prožima, kada na to samo pomislim!

Ja sam Milanovo najveće bogatstvo. Isus je rekao: "Jer šta će koristiti čoveku ako sav svet dobije, a životu svome naudi? Ili kakvu zamenu će dati čovek za svoj život?" (Mat. 16:26). Milan treba uvek da ima na umu ovo pitanje: "Hoće li ovo što radim ili želim, odvesti moju dušu u nebo?" Jer ako Milan promaši pravu suštinu življenja, lako može da završi u grehu i da bude izgubljen! Ali ako se Milan usredsredi na nebeske stvari (Kol. 3:2), čita svakodnevno svoju Bibliju i moli se Bogu za pomoć, onda će znati šta je ispravno i činiće pravo. I ja ću se tada osećati veoma zadovoljno i sigurno.

Jedva čekam da "poletim" svome Stvoritelju u susret. Kakva li će to biti radost, biti konačno u nebu - kod kuće.

Dragi čitatelju, i ti imaš svoju dušu. Hoću li se videti sa tvojom dušom u nebu? ◀

Izvor: Abundant Life, Vol. 39, No. 7, July 2004.

misaone refleksije

HVALA TI ISUSE! *Stančević Sreten*

U srce mi se uselila tuga
od saznanja koliko smo grešni,
al' zbog tebe rodila se duga
koju moja duša iznosi u pesmi!

Nisam znao da li ćeš me čuti
da' l' će tvoja ljubav u moje srce da se smesti,
al' smogao sam samo suzu pustit
i nadat se da ćemo se jednog dana sresti.

Tvoja žrtva što zbog svih nas pade
na srcu mom je ostavila traga,
i zato se molim da tvoja milost večna
za nas grešne uvek bude blaga.

Bolna rana na mom srcu stoji
i neće prestati da boli,
sve dok tvoja ljubav večna
u moje srce zauvek se ne zatvori.

Pakosti ljudske si oprostio lako
i prihvatio na se sve naše grehe,
pa zar za nekoga treba dokaz veći
od tvoje žrtve koja se ne može poreći!!

HVALA TI ISUSE!
(Jovan 3.16)

BOŽIJA TIŠINA

Stara norveška legenda govori o čoveku,
pustinjaku, po imenu Haakon, koji je bio gorljivi
sledbenik Isusa Hrista. Jednog dana je Haakon,
došao do jedne crkve. Ušao je unutra, kleknuo
ispred oltara i počeo da se moli Isusu. Potaknut
velikim osećajem velikodušnosti, dobrote i
ljubavi gledao je u krst sa raspeleom na oltaru i
rekao je:

"Gospode, ja želim da trpim i umrem za Tebe.
Dopusti mi da zauzmem Tvoje mesto. Želim...
postati Ti, tu na krstu." I netremice uperivši oči u
Njega, očekivao je odgovor. Tada je Gospod
otvorio svoja usta i progovorio. Njegove reči su
dolazile sa nebesa, poput šapata, ali i kao
upozorenje: "Moj verni slugo, ispuniću ti želju,
ali samo pod jednim uslovom!"

"Kojim, Gospode? Je li to nešto teško?
Spreman sam sve učiniti, uz tvoju pomoć!" -
odgovorio je spremno stari pustinjač. "Slušaj
me dobro: Šta god se dogodilo i bez obzira šta
budeš video, zauvek moraš ćutati. Haakon je
odgovorio: "Obećavam ti to, moj Gospode!" I
onda su zamenili mesta. Niko nije ništa
primetio, niko nije prepoznao pustinjaka
ekserima prikovanog na krstu, iznad crkvenog
oltara.

I dugo vreme Haakon je poštovao dogovor,
nikome nije progovorio ni reči. No, jednog dana
ušao je lokalni bogataš u crkvu, i nakon molitve

zaboravio ispred oltara svoj novčanik. Haakon
je to video ali je ćutao. Nije progovorio ni kada
je nakon dva sata došao ovdašnji siromah, koji
je pronašao bogatašev novčanik i zadržao ga.
Ćutao Haakon i ćutao, i onda kada je ubrzo
nakon toga pred oltar kleknuo mladić moleći za
blagoslov pre polaska na dugo putovanje. U
tom se trenutku bogataš ponovo vratio u crkvu,
tražeći svoj izgubljeni novčanik. Ne našavši ga,
odmah je pomislio da ga je mladić uzeo.

Bogataš je besno povikao na mladića, "Vrati mi
moj novčanik koji si ukrao!" Mladić je u čudu
odgovorio: "Nisam ukrao nikakav novčanik!"
Bogataš je odvratio, "Vidim da osim što kradeš,
još i lažeš, odmah da si ga vratio!". Mladić je
ponavljao, "Kažem ti, ni od koga nisam uzeo
novčanik"

Tada ga je bogataš počeo besomučno vređati.
U tom trenutku, crkvom je odjeknuo snažan
glas: "Prestanite!" Bogataš je pogledao u vis i
video lik koji mu je progovorio, bio je to Haakon
koji više nije izdržao ćutnju, nego se javio sa
krsta, u odbranu mladića i koreći bogataša zbog
lažne optužbe. Bogataš je zapanjen i postidjen
odmah otišao, a ubrzo je otišao i mladić u
žureći zbog svog putovanja.

Kad ispred oltara više nije bilo nikoga, pristupio
je Hrist svom sluzi Haakonu i rekao mu: "Siđi
sada s krsta, ti nisi dostojan da zauzimaš moje
mesto. Nisi ispunio obećanje, nisi ćutao."
"Gospode, - reče Haakon - kako bih mogao
dopustiti takvu nepravdu?". Stari pustinjač je
nemo stajao ispred oltara, razmišljajući o
svemu.

Tada Gospod nastavi: "Nisi znao, da je za
bogataša bilo dobro da izgubi svoj novčanik, jer
je u njemu bio novac sa kojim je nameravao da
bludno sagrađi sa jednom mladom devojkom, i
čiji bi život posle toga bio uništen. Siromah je,
naprotiv, dobro učinio zadržavši novac, jer je
živeo u krajnjoj bedi, i njegova deca će sada na
stolu imati hranu. Za mladića bi bilo bolje, da ga
je bogataš još više zadržao, jer bi tada zakasnio
na svoj brod, te ne bi danas otišao na put.
Ovako je sada mrtav, poginuo je pre nekoliko
minuta u brodolomu, samo zato što si se ti
umešao. Ti sve ovo nisi mogao da znaš, ali JA
JESAM. To je razlog što ja na toliko toga ne
kažem ništa..."

*"Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši
putevi moji putevi, veli Gospod. Nego koliko su
nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši*

od vaših puteva, i misli moje od vaših misli."
(Isa. 55:8-9)

Smešna strana...

TELEFONSKI IMENIK

Jedan propovednik je najavio svoju posetu nekom gradu, sa željom da tamo održi evangelizaciju. Obratio se gradonačelniku sa molbom da mu pošalje imena onih, koji imaju duhovne teškoće i treba im pomoć i molitva. Za nekoliko dana dobio je poštom telefonski imenik toga grada.

KAMEN I PAMET

Pitanje: Zašto je Golijat bio tako začuđen kada ga je David udario kamenom u glavu?

Odgovor: Zato, što mu tako nešto nikada pre nije palo na pamet.

PRESLANI AFORIZMI *Jan Vareca*

Ne, omladina u našoj crkvi nije iskvarena, njen uzor su stariji.

Ne mogu više biti član moje crkve, patim od nesanice.

Treba nam više stolica u crkvi, neki vole da sede na dve.

Probuđenje će početi, čim nam naš pastor prestane da daje pilule za spavanje.

Postao sam nepoželjan u svojoj crkvi, hrčem dok spavam.

U našoj crkvi, najbolje se manifestuje dar kašnjenja.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom žiivotu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>